

hans Opmærksomhed, og at han ogsaa senere venter at kunne tage den under fornøden Behandling.

Man vil ogsaa erindre, at foruden Udtalelsen fra det Udvalg, der i forrige Sæstion var nedfat over Spørgsmaalet, var der ogsaa en Hensigting fra Finantsudvalget, der lød saaledes: „Udvalget maa her udtale, at det anseer en gjennemgribende Forandring i Stempelpapirs-Anordningen ikke blot for ønskelig, men ogsaa for paatrængende nødvendig“. Det i Sagen nedfattede Udvalg anbefalede det da foreliggende Forslag, for ikke at gaae ind paa en heel Revision af Forordningen, idet det tillige gik ud fra, at det Beløb, som Statskassen vilde tabe strax, ikke vilde være betydeligt. Jeg troer ogsaa, at de ærede Medlemmer, som ere vante til at bevæge sig i de herhenhørende Forhold, ville indrømme, at Antallet af Transporter ikke er stort, thi er der et Papir, som meget lidt courserer, saa er det vore Hypothekobligationer; den Frygt, som den høitærede Minister altsaa kunde have for en Afgang i Indtægter, troer jeg sølgelig ikke er meget vel begrundet. Hvad der taler for at antage dette Forslag er, at, naar man har en Obligation paa et allerede meget dyrt Papir, saa var det meget ønskeligt, at en saadan Obligation kunde transporteres uden videre Beføstning, uden Juristernes Assistance, og være saa simpel, at den kunde gaae i Handel og Wandel som ethvert andet offentligt Papir. Jeg vilde ogsaa ansee det for heldigt, om sikkre danske Hypothekobligationer, som paa den Maade gik i Handel og Wandel, kunde fortrænge f. Ex. endeel af de russiske Obligationer, som kjøbes ind i Landet, og jeg troer, det vilde blive en Følge af Forslagets Ophvielse til Lov; nu derimod forarsager det Ubekjendtskab med Forholdene, som Folk i Almindelighed have, og den Uleilighed, der er forbunden med at skulle gaae til en Jurist, for at faae efterseet, at Transporten rigtig skrives, samt den Beføstning, der er forbunden med selve Transporten, at kun de, der have det høilig nødvendig, stille sig ved disse Papirer, og saadanne Hypothekobligationer staae derfor i Virkeligheden meget under deres Værdi og ere et meget lidet courant Papir, hvilket unægtelig gaaer ud

over de Trængende, over dem, der skulle afhænde dem. Dersom man kunde komme til en almindelig simpel Form for Hypothekobligationers Udstedelse, saa at de blot ved en simpel Paategning kunde gaae fra Mand til Mand, antager jeg, at dette tillige vilde føre til, at der vilde blive udstedt et meget større Antal Obligationer, end der for Tiden findes. Enhver Mand, som har en solid Eiendom, og forøvrigt bevæger sig i Forhold, som forarsage, at han undertiden bruger Pengemidler, vil udstede Obligationer i sin Eiendom og lade dem ligge, indtil han engang behøver at reise en Sum Penge; saa gaaer han hen og sælger dem eller deponerer dem og reiser Penge paa dem, men den Tid, der gaaer spildt med at faae Obligationerne paaskrevne og ihinglæste osv., forarsager, at de meget sjældent blive benyttede, men henligge ubrugte. Jeg kjender Forhold af den Natur og veed, i hvilken betydelig Udstrækning saadanne Obligationer udstedes af Folk, som maaskee aldrig afhænde dem og aldrig reise Penge paa dem; naar de derimod kom i Handel og Wandel, vilde det for en stor Deel erstatte Statskassen det Tab, som den vil lide ved at give Transporten fri. Forøvrigt vilde det vel ikke være umuligt at finde paa en Omordning af Stempelpapirsanordningen, som kunde give Statskassen omtrent den samme Indtægt, som den nu har, og være til ganske overordentlig Gavn og Fordeel for Publikum i det Hele; det ligger imidlertid ikke for Diebliffet for, og jeg skal derfor ikke indlade mig derpaa, men dersom det var muligt at formaae den høitærede Minister til at gaae ind paa dette lille Forslag, saa seer jeg ikke, der var nogen videre Risiko derved, og dersom den ærede Minister skulde kunne bringe noget Saadant ind med i det Forslag, han har bebudet om Stempelpapirsanordningen, saa vilde man vist, om han, for at tage Erstatning for det Tab, som mulig maatte opstaae, hvis det foreliggende Forslag blev til Lov, skulde foreslaae en eller anden ringe Stempelpapirsaafgift, ikke være uvillig til at gaae ind derpaa; jeg henstiller til ham, om ikke t. Ex. en Firskillingsstempelafgift hensigtsmæssigt i mange Tilfælde kunde paalægges og indbringe Statskassen Betydeligt.